

2. és 8. kiadás
Ort. Pál

1925 JANUÁR 15.

ERDÉSZETI LAPOK

III. évf. 1. szám
e. A pé

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

1. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő:

CZILLINGER JÁNOS

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1925 évre általában 240.000 K., erdőtisztteknek 120.000 K.,
erdészeti altisztteknek 80.000 K.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok (alap. kamat vagy tagdíj) és az időn-
kint közzétett pótdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnének.

(Telefon: 37—22.)

Kérelem

az előfizetések megújítására és a tagjárulékok beküldésére.

Tisztelettel kérjük *előfizetőinket*, hogy az 1925. évre esedékes előfizetési díjat, 240.000 K-t a jelen számhoz csatolt csekklap felhasználásával beküldeni szíveskedjenek. Erdőtiszttek részére az előfizetési díj egész évre 120.000 K, altisztteknek 80.000 K.

Tisztelettel kérjük továbbá az *Országos Erdészeti Egyesület t. tagjait*, hogy tagjárulékaikat a csatolt csekk-lap útján szintén beküldeni szveskedjenek. Tagok külön előfizetési díjat nem fizetnek.

Az egyesület *alapító tagjaitól* bekért drágasági pótlék:

- a) erdőbirtokosoknál, fatermelőknél, cé-
geknél s általában jogi személyeknél 150.000 K
- b) aktív tisztviselőknél 60.000 K
- c) nyugdíjas tisztviselőknél 40.000 K

A *rendes tagok* tag- és pótdíja :

az a) kategóriában	-----	250.000 K
a b) „	-----	100.000 K
a c) „	-----	50.000 K

Kérjük egyúttal a netaláni *mult évi hátralékok* b
küldését is!

Budapest, 1925 január 2.

Az O. E. E. titkári hivata

Újév küszöbén

A békebeli jó időket egy-egy órára visszavarázsló karácsonyi hangulat különösen alkalmas arra, hogy az elmúlt esztendő eseményeivel számot vetve, az újév reményeit élénkebb színekkel fessük magunk elé. Emberi természetünkben rejlik, hogy ilyenkor még a legridegebb halandó is reménykedéssel néz a jövőbe s abban önkéntelenül is valami szebbet, jobbat vél látni.

Őszinte szívvel kívánjuk t. olvasóközönségünknek, hogy ez valóban így legyen.

Azonban nem állunk meg az óhajnál, hanem cselekvéssel törekszünk ezt a célt elérni.

A leghívebb magyar, gróf *Széchenyi* István által százesztendő előtt oly sokat emlegetett,*) de még ma is viruló nemzeti bűnökön (hiúság, önteltség, önáltatás, szalmatűz, közrestség, irigység, pártviszály és uralomvágy) kívül manapság különösen betegek vagyunk.

Minden bajok legnagyobbikának kútforrását, hazánk megcsonkítását, nem is említem, ennek gyógyítását valamennyien ismerjük.

Ma a legsürgősebb teendő az állami gazdálkodás tönkrementésének, a közgazdasági élet leromlásának meg-

*) Lásd: *Szekfü Gyula* „Három nemzedék, egy hanyatló kor története” című kiváló korszellem-történeti munkát. („Élet” irodalmi és nyomdai r.-t. kiadása 1920.)

akadályozása, a nyomasztó helyzetében is nemzetünk gerincét alkotó, a *közérdekű szolgálatot ellátó tisztviselőosztály* megmentése.

Biztató jel idevonatkozóan a jelenlegi pénzügyminiszterünk nemrégiben kifejtett programjának két alapvető tétele. A pénzügyminiszter a holtpontra jutott pénzügyi igazgatást ezentúl a legszorosabb kapcsolatban kívánja tartani a gazdasági élet követelményeivel, életfeltételeivel, másrészt hadat üzen az elharapódzott bürokráciának.

Valóban itt kezdődik az orvoslás, nem egyedül a létszámapasztás merev végrehajtásában, amely eljárás önkéntelenül azt a benyomást teszi ránk, mintha egy élő testnek fentartási költségét azzal akarnánk egyszerre apasztani, hogy egészséges végtagjait egymásután lemetsszük, de emellett azt várjuk tőle, hogy munkateljesítménye ugyanaz maradjon.

Az egészséges, olcsó, gyors közigazgatás előfeltétele a közgazdasági élet fellendülésének, aminek ismét következménye az állam megerősödése, egy olyan légkör megteremtése, amelyben a fölös alkalmazottak fokozatos leszerelése mellett a megmaradó tisztviselők kultúremler igényeinek megfelelően lesznek díjazhatók.

Itt utalok lapunk másik helyén kifejtett indítványomra, mellyel gyökerében ugyanezt a célt szolgálom.

Futólag érintenem kell még egy káros jelenséget, a magyar erdésztiársadalom sajátyszerű *közönyét*, amelyet ebben az új esztendőben *egy akarattal, közös munkával* kellene megtörnünk.

Az orvosló munka kétirányú, mert egyaránt lényeges, hogy a névleg már tagjaink sorában élő, de visszahúzódó tagjainkat, főleg pedig erdőbirtokosainkat *alkotó ténykedésre* hívjuk, másfelől fontos, hogy a sorainkból *még hiányzó* szakembereket, erdőbirtokosokat táborunkba tereljük és *valamennyien dolgozzunk*.

A mostani vallás- és közoktatásügyi miniszter igen találóan jellemezte egyik tekintélyes egyesület megalakulásánál a magyar viszonyokat, amikor megállapította, hogy

„az első lelkesedés ellobbanása után nálunk az egyesületi munka rendszerint rászakad egyetlen kitartóbb ember: az ügyvezető igazgató, vagy főtitkár vállaira s így abból, ami mint egyesületi, kollektív akció indult, egyéni, individuális munka lesz“.

Nem is sejti, hogy megállapítása mennyire találó a mi viszonyainkra is.

Mindez elég volna, talán sok is egy esztendőre. Pedig ha valamikor, úgy most szükségünk van megerősödött egyesületi életre, hogy a *mainál egészségesebb tagozódásban* kialakult erdészársadalmunk kivehesse részét annak a várva várt nagy alkotásnak megépítésében, melyet már évtizedek óta „új erdőtörvénynek“ nevezünk.

Czillinger János.

Aktuális kérdések

Írta: Biró Zoltán

II.

(Befejezés)

Mint minden gazdaságnak, az erdőgazdaságnak is legelső célja az, hogy a tulajdonosnak, illetőleg birtokosnak *állandóan* minél nagyobb jövedelmet szolgáltasson.

Végeredményében a jövedelemből következtethetünk arra is (természetesen normális viszonyokat feltételezve), hogy az illető gazdaság a fogyasztás érdekeit mennyire szolgálja.

A tömegtermelésre berendezett erdőgazdaság ugyanis nagy jövedelmet csak olyan termékekkel érhet el, amelyek iránt a kereslet akár a nagytömegű fogyasztás, akár pedig a termékek sokoldalú, vagy különleges használhatósága következtében élénk.

Nagy átlagban tehát elfogadhatjuk azt az álláspontot, hogy minél jobban jövedelmez egy erdőgazdaság, annál jobban szolgálja a közfogyasztás érdekeit s így a közérdeket is.